

v š u d e t a m, k d e s t á t n í o r g á n j e d n a l v p ř e s v ě d ě n í, ž e a p l i k u j e p r á v n í n o r m y č e s k o s l o v e n s k é h o p r á v n í h o ř á d u j a k o m í s t n í k o m p e t e n c e t o h o t o o r g á n u p r á v n í m ř á d e m s t a n o v e n é, b y l o č e s k o s l o v e n s k é s t á t n í ú z e m í. P o t u d s t a n o v í s k o t e o r e t i k a, j e n ž k o n s t a t u j e, ž e s h l e d i s k a č s l. p r á v n í h o ř á d u o d e d n e 2./X I. 1918 ú z e m í z e m ě p í s n ě p o l i t i c k ý c h c e l k ů Č e c h, M o r a v y, S l e z s k a a S l o v e n s k a j e s t p o v a Ź o v a t i z a č s l. s t á t n í ú z e m í. N i c v í c e n e m Ź u ž e p o z n a t i z p r á v n í h o ř á d u, c h c e - l i z Ź u s t a t i d Ź s l e d n ě j u r i s t i c k ý m. N a p r o t i t o m u p r a k t i k a p l i k u j í c í d n e s p r á v n í ř á d n a k o n k r e t n í s k u t k o v o u p o d s t a t u, j e ž v y Ź a d u j e p ř e s n ě h o ř e š e n í o d p o v í d a j í c í h o s t a v u d n e š n í h o, d o d e t a i l u j d o u c í h o p r á v n í h o ř á d u, m Ź u ž e b ý t i p ř í v e d e n d o r o z p a k Ź n á s l e d k e m t e h d e j š í n e t a k p ř e s n ě t e x t a c e p r á v n í h o ř á d u, t a k ž e b u d e n u c e n z d Ź v o d Ź, v š e o b e c n ě ř e č e n o m e t a j u r i s t i c k ý c h,³⁶⁾ s á h n o u t i k v ý k l a d u, j e h o ž p ř e s n o s t b u d e n a Ź k o r j e h o p r á v n í c k é i m m a n e n t n o s t i. P r o t o j e d Ź l e Ź i t ý m r o z l i š o v a t p o s t a v e n í t e o r e t i k a, n e v á z a n ě h o n í c h p ř i p o z n á v á n í p r á v n í h o ř á d u, l e č l o g i c k o u d Ź s l e d n o s t í, o p r o t i p r a k t i k o v í a p l i k u j í c í m u p r á v n í ř á d a n e n u c e m u p o d ř í d í t i n ě k d y s v o j e s v o b o d n ě p o z n á n í d Ź v o d Ź m, p l y n e u c í m z Ź ě l u p r á v n í h o ř á d u, t o t í ž p ř e s n ě j e h o a p l i k a c í.

(Dokončení příště.)

Z P R Á V Y.

Náš právnícký sjezd. *Ke konci tohoto měsíce sejdou se právníci českoslovenští ke společným rozhovorům o ožehavých otázkách právníckých a státovédeckých. Stane se tak na letošním sjezdu československých právníků v Brně ve dnech 30. a 31. května a 1. června o letnicích. Nepochybujeme, že tento právnícký sjezd druhý co do počtu, první však za trvání republiky a naší znovudobyté samostatnosti bude také první jak účastenstvím, tak i debatami. Není zajisté potřebí, aby byla našim právníkům připomínána morální povinnost zúčastniti se počtem co nejhojnějším. Právníkům, kteří mají tvořiti elitu těch, kdož řídí správu státu, znají jeho úkoly a požadavky obyvatelstva měrou nejdetajnější, není jistě toho třeba. Ale ani snad několik těch chvil vzrušených tří slavnostních dní přinášejících sebou určitá nepohodlí cestu nemůže omluviti toho, kdo by nechtěl býti rušen ze svého klidu od psacího stolu, stejně jako není přípustna námitka: vždyť nemám tam co dělat. Právník zajisté má býti povšechně informován o všech odvětvích, třeba může býti specialistou jen v jediném z nich. V tom právě tkví přednost našeho stavu před ostatními, že našim oborem je právo, zasahující do nejrozmanitějších sfér denního života. Proto odtrhněte se na třidenní lhůtu od ohraničené své působnosti a necht' není jedině sjezdové otázky, která by Vás nezajímala. Jistě, že naleznete mnoho nového,*

³⁶⁾ Jmenuji na př. zásadu právní jistoty, jež je jedním z politických motivů určujících aplikaci normy.

oč jste při speciálním studiu neměli ani kdy se zajímati. Neboť — a o tom jsme také pevně přesvědčeni — že všichni referenti, debatéři a vůdci sjezdoví se přičiní, aby sjezd byl nejen prvním co do účasti, nýbrž i kvality přednesených prací.

Po dobu sjezdového zasedání musí ustoupiti stranou všechny zájmy osobní, neboť jde o věc společnou. Brno láká ke své návštěvě jako zeměpisný střed republiky, svou novostí i mládou fakultou, o níž jsme až do převratu marně zápasili. Láká sejíti se s druhý společné práce a — last not least — i světově jedinečné krásy nedalekého brněnského Krasu si necháte ujíti?

Proto: na shledanou o letnicích v Brně! Tam společnou práci zajistíme našemu sjezdu p l n ý z d a r !

Ča.

Dvě rozhodnutí nejvyššího soudu. Praxe často a odůvodněně náříká na nestálou a nejistou judikaturu nejvyššího soudu. Příkladem bylo by lze uvést celou řadu ale stačí, poukážeme-li pouze na tuto malou ukázkou: V úřední sbírce nejvyššího soudu v posledním sešitě byla uveřejněna dvě rozhodnutí a to pod číslem 3644 (rozhodnutí ze dne 26. března 1924, č. j. Rv. I. 1438/23) a pod číslem 3657 (rozhodnutí ze dne 27. března 1924, č. j. Rv. I. 15/24). V obou případech šlo o rozsah manžellovy povinnosti alimentární podle § 91 obč. zák. Všimněte si, že rozhodnutí vydal tentýž senát (či nikoli?), a v rozdílu časovém pouze jednoho dne. V prvním případě senát rozhodl, že pro rozhodnutí otázky přiměřené výživy manželčiny není rozhodující pracovní síla, možnost práce nebo příležitost výdělku, nýbrž jedině skutečně docílený příjem, a že při vyměrování výživného nutno bráti přiměřený zřetel k mužovým osobním poměrům, a přejímaje toto stanovisko nižšího soudu, zamítl žalobu manželčinu na výživné, pokud manžel byl bez zaměstnání, ježto prý není-li možno poskytovat výživné, pomíjí nárok ženin. — Ve druhém svém rozhodnutí den na to, zaujal stanovisko právě opačné. Jměním podle § 91 obč. zák. dlužno rozuměti nejen jmění hotové nebo důchod, nýbrž i pouhou pracovní způsobilost, a pojem jmění zahrnuje v sobě veškeré výdělečné možnosti a schopnosti, jež manželovi jsou dosažitelný. Při tom prý nepadá na váhu, že manžel jest tou dobou bez zaměstnání, neboť jde prý o stav přechodný, jež kromě toho při náležité vůli a snaze manželové i při nynější nouzi o práci jest odstranitelný, a jež ho neospravedlňuje, aby oprávněný nárok manželky na výživu byl zkrácen. — Tedy jednou nárok na výživu nevýdělečnosti manželovou zanikne, a den na to nevýdělečnost, resp. nezaměstnanost manželova není důvodem k tomu, aby nárok na výživné bylo zkráceno! Nevidí nejvyšší soud sám, že sám sebe připravuje o nutnou vědeckou autoritu? A konečně bylo zapotřebí v úřední sbírce vedle sebe uveřejňovati tato rozhodnutí? Co má poraditi advokát straně, přijde-li ho v této věci požádati o radu! Jistě, že nikdo nechce, aby spory byly sázkou do loterie, a přáli bychom si, aby nejvyšší soud jako směrdatný vykladatel zákonů vedl práxi ve sporných věcech jednotně, správně a v duchu zákona. Nejvyšší soud sám měl by zárlivě dbáti této své faktické převahy, avšak zdá se nám, že nepronikla snad dosud dostatečně snaha, býti tímto majákem spravedlnosti. Bylo by našim vroucím přáním, aby případy takové se neopakovaly, a to v zájmu samé právní bezpečnosti. dnk.

Reforma polského zákona autorského. Také Polsko nastoupilo reformu autorského zákona. Osnova jeho, schválená ministerskou radou, která byla nyní předložena sněmu, vztahuje se na všechna díla literární, hudební i výtvarnická a také na umělecký průmysl, práce technické, veřejné přednášky a pod. Právo původcovské má býti dědičné

ve lhůtě 30leté po smrti autora. Vyskytly se však i hlasy a snahy prodloužit tuto dobu až na 40, ba i 50 let. Ca.

Promoční řeč. Jistý pražský denní list upozornil na zjev, že do děkovaných řečí doktorů právě promováných se dostávají passy, které tam rozhodně nepatří. Tím, byť i jen nepřímo, upozornil onen časopis na otázku, kterou nutno řešit v celé její šíři: na otázku vhodnosti či nevhodnosti obširných řečí právě promováného univerzitního posluchače. Promoce zbyla (vyjma snad méně slavnostní immatrikulace) jako poslední z řady fakultních slavností středověkých, solenních sice, ale mnohem více interních nežli jest dnešní typický život fakultní. Aby pak nově povýšený doktor svou případnou elokvenci nemusil omezovati na pronesení pouhých tří slůvek: spondeo et polliceor, byla mu dána možnost prosloviti gratiarum actio, poděkovatí těm, kdož přispěli k jeho povýšení na akademickou hodnost. Pro pořad, v jakém jest děkovatí, jest dokonce šablona, jejíž úmyslné přestoupení bylo by jistě značnou netaktností. Ovšem může mladý doktor počet osob, jimž chce děkovatí, omeziti na nezbytné minimum nebo naopak rozšířiti. Jest výhradně věcí osobního vkusu a taktu, pokud chce řečník probíratí svoje vnitřní vztahy k různým svým drahým a milým osobám, jimž jest k vděčnosti zavázán, před publikem, sezvaným i náhodným, ale vždy cizím (protože slavnostním!). Širší význam však má, když nově promovaný kandidát pronáší řeč, jež s typickým poděkováním, byť sebe více rozšířeným nemá téměř nic společného, jsouc odrazem jeho momentních názorů, ne-li dokonce nálad. Bývá pak zakořeněným předsudkem, že zejména právníkům uložena jest delší promoční řeč téměř za povinnost. Jestli však připadá právníkům lví podíl v úkolu vésti život spolkový a zvláště politický, byl by špatným právníkem ten, komu by byla promoce jedinou příležitostí, aby se vymluvil. A má-li takových příležitostí více, jest věcí jeho volby, aby si nevybral příležitost nevhodnou. Tu není pochyby, že promoce jest velmi nevhodnou příležitostí pro demonstrační (a to jest vždy, neboť jest slavnostní) projevy jakéhokoli druhu, zejména dokonce pro projevy politické. Jiný jest případ, kdy jest promován zralý muž, uznávaný politický vůdce, jež byl zbaven dosaženého již doktorátu dle zákonů persekučně proti němu použitých. Pak ovšem právě tato příležitost jest vhodnou pro politickou demonstraci a bývá také tak inscenována. Ale jakékoli podobné projevy z úst mladíka právě ukončivšího univerzitní studia, jsou těžkým poklesem proti první ctnosti inteligenta, proti sebekritice. A dále proti schopnosti oceňovat situací. Promovaný musí si být vědom, že není subjektem starobylé ceremonie, jejíž ceremoniálnost v dnešní době ještě více vyniká, nýbrž jejím objektem. Prodlužuje-li tuto ceremonii nějakým extempore, nehodícím se v její rámeč, musí nezbytně celkový dojem ústiti v dojem trapného údivu a trapnosti vůbec. To potvrdí každý objektivní divák, jemuž promoce nejsou vzácností, i když leccos z toho dojmu přičte na vrub případné trémě řečníkově. Ovšem jest nezbytná výjimka z tohoto pravidla. To tehdy, když jest nějaká zvláště významná příležitost, kdy promovaný jest jaksi reprezentantem celé velké části studující inteligence, kdy tedy jest mu jaksi objektivně uloženo, aby tlumočil něco, k čemu by snad subjektivně nebyl zvláště oprávněn. Ale takových zvláštních příležitostí jest velmi málo a čím starší fakulta, čím je zachozenější ten akademický stroj, tím jich bude méně. Uznávám, že také právnícké proslovy se mají příznivě lišiti od ostatních běžných proslovů promočních. A není to malý úkol: ukázat určitou pohotovost, obeplout bezvadně úskali plných titulatur, volit správnou intonaci hlasu. Hic Rhodus hic salta! I to se podaří málokomu. —I K.—

Druhý sjezd českoslovenkých právníků v Brně, 30. a 31. V., 1. VI. 1925. Přípravné práce sjezdové chýlí se ke konci. O Velikonocích předneslo předsednictvo sjezdu panu presidentu republiky žádost, aby

převzal protektorát sjezdu. V těchto dnech byla rozeslána pozvání právníckým korporacím v republice i v cizině. Potěšitelné jest, že v cizině jeví se o sjezd značný zájem. Je zajištěna účast vynikajících právníků francouzských a polských. Z Rakouska přislíbil účast profesor Kelsen.

Účastníků jest přihlášeno přes 1200. Po stránce vědecké jest úspěch sjezdu zajištěn. Došlo 49 prací ke všem otázkám, o nichž má sjezd jednati. Referáty budou přiděleny v nejbližší době. Také tisk publikací bude dokončen co nejdříve. V těchto dnech rozesílají se přihlášeným účastníkům první publikace. Česká vysoká škola technická dala sjezdu k dispozici řadu místností, takže všechny sekce budu zasedati v jedné budově. Toliko zahajovací schůze bude se konati na Stadioně v Koucnově ulici.

Vláda republiky byla požádána, aby účastníkům sjezdu byla poskytnuta dovolená nezapočítatelná do dovolené pragmatikální. Ministerstvo železnic povolil účastníkům na sjezdovou legitimaci slevu jízdného. O byty účastníků jest postaráno. Dr. Karel Kizlink.

Mára — Pečírka. Kuriosní nález kmetského soudu v tiskové při sochaře Máry proti Dru Pečírkovi, vzbudil značný rozruch a řadu kritik. Byl tu odsouzen pisatel, který podrobil nepříznivé kritice umělecké dílo pro urážku na cti jeho původce. Jde tu zřejmě o nepravou aplikaci trestního zákona. Ale nechceme rozhodovati spornou otázku, kdo je tu vinen, zda kmeti nebo zákon, který je nastolil. Lze však doufati, že takových rozsudků více již vyneseno nebude. Jinak by totiž bylo pak jen věci stavovské cti a hrdosti lidí určitého odvětví kulturní činnosti, ať už je to věda či umění či co jiného, chtějí-li svoje názorové spory vyřizovati si v rámci svého odvětví literárně, nebo chtějí-li s tím jíti před kmety. Je totiž jisto, že podle názoru projeveného v rozsudku byla a bude založena některá ze skutkových podstat §§ 487 až 491 tr. zák. mnohou literární polemikou nebo kritikou v oboru věd. Ale zde už můžeme býti zcela jisti, že nikdo z lidí vědy nebude svoje názory hájiti žalobou u kmetského soudu. —n—

Masarykova sociologická společnost ustavila se dne 12. ledna t. r. v přednáškové síni sociologického semináře filosofické fakulty university Karlovy. Ustavující valnou hromadu zahájil jménem podavatelů stanov univ. profesor dr. B. Foustka, který byl také přítomnými pověřen řízením schůze.

V zahajovacím prosluvu pozdravil prof. dr. Foustka účastníky, kteří se sešli počtem, opravdu hojným, jménem Sociálního ústavu Československé republiky a zejména jeho prvě sekce pro theoretická bádání, kde byla znovu oživena a dovedena k realizaci myšlenka, založit sociologickou společnost. Založení Masarykovy sociologické společnosti jest skutek jistě významný. Dovršuje se jím určitá část snažení vědeckého ve smyslu kolektivním. Teprve když studia toho kterého oboru v některé zemi dospějí určitého stupně, poměry vedou přirozeně k tomu, že se ustavují instituce, jež shromažďují všechny vědecké pracovníky daného oboru a vedle toho umožňují přístup i širším vrstvám, toužícím po příslušném odborném vzdělání. A na ten stupeň dospěla konečně u nás i sociologie. Žijeme v době krásné a šťastné, v době, kdy je možno a nutno tvořit nový život politický, sociální, hospodářský i mravní. Ale je tu spolu doba plná kvasu a neurovnosti, žhavých problémů a důležitých otázek, pro jejichž řešení je třeba dobrých, pevných směrnic, které můžeme očekávat od sociologie. Mínilo-li to se svou demokracií vážně, potřebujeme, aby se vzdělání sociologické rozšířilo co nejvíce. Zdar demokracie závisí na rozřešení jejich problémů a nesnází. Moderní demokracie musí býti kompetentní, povolána demokracie. Tuto demokratickou povolnost vytvořiti povinna jest především sociologie tím, že poučuje o podstatě lidského života společenského a státního, o zákonech společenské organizace

a o společenském vývoji. A k tomu má přispěti i nová sociologická společnost, vyvine-li se v orgán, který bude prostředkovati mezi vědeckou teorií a mezi racionální praxí politickou, založenou na vědeckých základech.

Dr. Chalupný promluvil pak o vzniku a úkolech sociologické společnosti. Vzpomněl Chelčického a našich buditelů; připomněl, že systematicky počal u nás pracovati v sociologii prvý Masaryk. Úkolem společnosti bude oživit zájem o sociologii činností publikační i přednáškovou.

Pak přečteny a vzaty na vědomí stanovy a sděleny pozdravné projevy řady odborných pracovníků. Prof. M. J. Šapoval, ředitel Ukrajinského sociologického ústavu delším proslovem tlumočil pozdrav této instituce české sociologické společnosti.

V dalším jednání bylo usneseno, vydávati sociologickou knihovnu a vysloviti panu prezidentu republiky díky za svolení, aby společnost nesla jeho jméno.

Předsedou zvolen byl univ. prof. dr. B. Foustka; členský příspěvek stanoven 20 Kč ročně, pro studenty 10 Kč ročně.

Na poslední své schůzi zabývala se společnost řešením otázky o studiu sociologie na československých školách. Předseda prof. dr. Foustka zahájil debatu přednáškou »Sociologie a demokracie«. Rozhovoru se zúčastnili pak prof. V. Čížek, dr. Kupka, prof. dr. Král, dr. Kohn, doc. dr. Hendrych, prof. dr. Macek, dr. Chalupný a ruská profesorka Omelčenková. Debata vyzněla v ten smysl, aby studia sociologická byla vybudována na vysokých školách rozsáhlejším způsobem než dosud, na středních školách pak aby sociologie byla samostatným předmětem jen v nejvyšší třídě, jinak aby k sociologickému pojmání jednotlivých jevů bylo přihlíženo v konkrétních přednáškových učebních.

(Členské přihlášky přijímá red. Aug. Žalud, Smíchov, 1165.)

Dr. Jindřich.

Program II. Sjezdu československých právníků v Brně 1925. Výkonný výbor stanovil program právníckého sjezdu takto:

Sobota, 30. května večer slavnostní představení v Národním divadle v Brně: Janáčkova »Její pastorkyňa«. (Stran zajištění lístků obraťte se na dra Antonína Sixla, asistenta práv. fakulty, Brno, Smetanova 16).

Neděle, 31. května. Dopoledne v 9 hod. zahajovací plenární schůze v sále Stadionu. Zahájení jednání v sekcích. — Odpoledne 15—18 hod. pokračování jednání v sekcích.

Pondělí, 1. června. Dopoledne jednání v sekcích. — Odpoledne pokračování jednání v sekcích. 17. hod. závěrečná plenární schůze v aule české techniky. — Večer 20. v sále Stadionu slavnostní banket. (Kuvert 35 Kč pro 1 osobu, přihlásiti se u dra Sixla).

Úterý 2. června eventuální výlety na Macochu, slavkovské bojiště, hrad Pernštejn a pod.

(—v—)

O problému parlamentarismu přednášel dne 6. dubna v brněnské »Ethische Gesellschaft« prof. Hans Kelsen z Vídně. Zmínil se předem o t. zv. krizi parlamentarismu a o námitkách parlamentarismu z různých stran činěných, při čemž zdůraznil, že záleží na stanovisku, s něhož parlamentarismus se kritikuje. V každém případě však stejně jak se stol. 19. byl boj o parlamentarismus bojem o svobodu, tak dnes otázka parlamentarismu jest existenční otázkou demokracie vůbec. Parlament značí totiž jedině možný kompromis mezi myšlenkou svobody a požadavky rozvíteného sociálního života, v němž bezprostřední demokracie jest neuskutečnitelná. Vývojem jest nanejvýš možno zvýšiti ingerenci voličstva na tvorbu státní vůle (institute referenda, iniciativa lidu, kontrola poslanců voličstvem skrze právně organisované politické strany, třeba návrat imperativního mandátu je nemožný). Ani princip odborných parlamentů ani stavovská organisace nemůže

odstraniti alternativu autokracie — demokracie t. j. parlametarismus, poněvadž vždy nad těmito orgány odbornými musil by v nejvyšší instanci rozhodovati opět parlament v našem smyslu a ony by zůstaly orgány v podstatě poradnými. Kritice těchto v poslední době často navrhovaných systémů věnoval přednášející značnou část svých výkladů. Parlamentarismus a s ním princip majority (který nelze směšovati s vládou majority) umožňuje svobodu kompromisu, k němuž nutí právě existence menšiny. Většina a menšina musí se dorozuměti, neboť svoboda demokracie jest svobodou sociálního míru.

Celá zajímavá přednáška jednoho z největších žijících státovědců vyzněla, jak vidno, v projev optimistické víry v životnost principu parlamentárního.

Výstava průmyslové propagandy. Ústav ku podpoře průmyslu pražské obchodní a živn. komory, pořádá v umělecko-průmyslovém muzeu tuto pozoruhodnou výstavu reklamních a propagačních prostředků, jichž užívá moderní průmysl a obchod. Jsou zde plakáty, brožury, ceníky, prospekty a jiné reklamní tiskopisy firem (také železnic) domácích, německých, francouzských, anglických, amerických, švédských, švýcarských atd. Myslím, že v této mezinárodní soutěži reklamy palmu vítězství si odnášejí kolekce reklamních plakátů velkých říšsko-německých kovodělných podniků, u nichž najdeme velmi často výtvo-ry uměleckých hodnot, kdež se uplatňuje nová krása strojů a děl moderní techniky. Než i mnohé domácí podniky se mohou tu vykázati znamenitými reklamními prostředky.

Režný.

LITERATURA.

Dr. Karel Engliš, Národní hospodářství. (Příručka), Brno 1924. Nákl. František Borový v Praze, 16°, 610 str., cena Kč 50.—. Knížka, která zevně i vnitřně vymyká se z obvyklé těžkopádné šablony běžné u nás pro knihy vědecké. Jest v pravdě »příručkou« formátem a — přes veliký počet stran — i objemem, který nikoho předem neodstraší, a konečně jasným byt zhuštěným způsobem podání obtížné látky, kterým stává se přístupnou — až na několik nejobtížnějších kapitol — širším vrstvám inteligence, ba i vhodnou učebnicí pro střední školy. Obsahuje všechny hlavní poznatky z celého komplexu věd národohospodářských, tedy nejen z theorie národohospodářské, ale i ze všech politik a z finanční vědy. V tom právě spočívá její praktičnost a prospěch toho, kdo po ní sáhne, že nabude důkladného poučení z celého tohoto velkého odvětví vědního. Že bude kniha též dobrým vodítkem a základem studia pro kandidáty práv, je nesporné.

Tolik o knize jako o praktické příručce a o jejím významu pedagogickém. Ale kniha tato jest kromě toho i událostí vědeckou. Je právě údělem našich — prozatím snad — malých poměrů, že při velkých vědeckých podnicích literárních musíme spojovati různé účely. Přitomná kniha jest dokladem toho, jak dobře je to proveditelné. Není těžko si představit, jak by asi vypadal vědecký systém vědy národohospodářské od téhož autora s celým odborným aparátem, s literárními odkazy, s vědeckými polemikami atd. Ale vzniklo by dílo objemné a nepřístupné, těšící se pozornosti jen hrstky — u nás tak malé — odborníků. A proto asi autor — od něhož jistě lze se v budoucnu nadíti i takového čistě vědeckého systému — volil střední cestu a podává dílo, z něhož jsou nám patrný jeho názory ke všem otázkám vědy ekonomické. Z velké části nalézáme tu jeho názory z dřívějších jeho děl (»Sociální politika«, »Peníze«, »Základy hospodářského myšlení«), ale ani zde se prostě neopakuje, nýbrž mnohde novou formulací i novými postřehy svoje výklady obohacuje. Jinde pak čteme jeho ná-